

Phần 8

Chương 29

Trong mơ, mơ thấy một đôi tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt mặt của cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve xuống cổ của cô, cô đang định mở miệng thì đôi tay kia chợt bóp chặt, gương mặt đẹp trai phóng to ngay trước mặt: “Thành Hạ, em bán đứng anh!”

Thành Hạ giật mình tỉnh giấc, rèm cửa sổ thật dày nhưng cũng không ngăn được cường độ chiếu sáng của ánh mặt trời, trong phòng hơi sáng rồi, nhìn đồng hồ đã năm giờ rồi.

Len lén lấy điện thoại di động ra mở máy, nghĩ đi nghĩ lại, chui vào trong chăn gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng.

“Không phải em cố ý nói, nhưng Lâm Lâm chụp được hình chúng ta dặt tay nhau. Hu hu, mơ thấy anh bóp cổ em nói em bán đứng anh, đại nhân, tiểu nhân oan uổng... A, đúng rồi, em nói cho mấy bạn biết Lâm Phóng là anh trai em rồi, em không coi là thay lòng đổi dạ, anh cũng không coi là ‘hoành đao đoạt ái’⁽¹⁾, nhưng mà đại khái chúng ta là tình yêu thầy trò đây.”

Gửi xong lại chui ra khỏi chăn để hít thở, bên giường đối diện truyền đến tiếng trở mình xột xoạt, Thành Hạ vội nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Chưa tới hai phút sau lại chui vào trong chăn xem điện thoại.

Quả nhiên là có tin nhắn.

Thật thần kỳ! “Không đúng! Ở đâu ra tình yêu thầy trò, rõ ràng là tình yêu của đàn anh với đàn em trong khoa. Còn nữa, coi như thầy trò yêu nhau cũng có gì đâu, ông Lỗ Tấn và nữ sĩ Hứa Quảng Bình cũng là tình yêu thầy trò đấy thôi.”

Bồ Tát ơi! “Lại đốt cháy giai đoạn cao độ rồi. A, đúng rồi, có phải tin nhắn làm ồn ào đến anh không?”

Một phút đồng hồ sau: “Không có, một lát định dậy chạy bộ.”

Thần Tiên ơi! “À? A! Luyện công buổi sáng vui vẻ! Em ngủ tiếp đây, buổi sáng tốt đẹp!”

Một phút đồng hồ sau: “Đồ lười, ngủ đi!”

Vì vậy Thành Hạ đi ngủ tiếp ngon lành, ngủ một giấc đến tám giờ mới lật đật rời giường.

Bụng chậu đi rửa mặt, đang ra sức đánh răng thì bả vai lại bị vỗ một cái, Thành Hạ cảm thấy bả vai mình sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị vỗ bên cao bên thấp mất.

“Phòng các cậu tối hôm qua làm gì mà hò hét âm ỉ vậy?” Một người nữ sinh hỏi, đầu tóc rối bời.

“Tối hôm qua bọn tớ tán hình bức cung, bắt được phần tử cách mạng bí mật.” Phía sau có tiếng của Lâm Lâm miệng rộng.

Thần kinh Thành Hạ bị kéo căng, tối qua đã dặn đi dặn lại tạm thời không thể nói chuyện cô và Giang Nam Đồng, không biết cái ‘bà chị’ này ngủ một đêm dậy là quên mất rồi sao ấy? Nha đầu này, lời nói luôn chẳng cần nhắc gì.

“Ai vậy?” ‘Đầu rối’ phân chân, lập tức hăng hái gấp trăm lần.

Phụ nữ, trời sinh là nhiều chuyện! “Người này đây!” Lâm Lâm vỗ bả vai Thành Hạ: “Người này bởi vì lòng riêng quá nặng mà giấu một anh chàng đẹp trai, làm hại trái tim thiếu nữ của tớ đây thất lạc nhiều năm.”

Trái tim của Thành Hạ đập loạn.

“Trai đẹp á?” ‘Đầu rối’ ngay lập tức xuất hiện trước mặt Thành Hạ: “Cậu làm hại trai đẹp nhà ai?”

“Không nhà ai, nhà mình, rảnh rồi không có việc gì làm.” Thành Hạ nói.

“Có nhớ người bạn trai tuần tú giám sát cô ấy vào năm nhất không?” Lâm Lâm hỏi. Thành công hấp dẫn rất ánh mắt nhiều ‘bà tám’: “Trai đẹp này là anh trai ruột của cô ấy, cùng một mẹ, dĩ nhiên, các cậu cũng đừng mơ tưởng, cô em nhà tớ đã nói sẽ giới thiệu anh của cô ấy cho tớ rồi.”

Lâm Lâm khoác cánh tay Thành Hạ: “Có phải không, cô em?”

Thành Hạ cười ha ha rồi đi rửa mặt.

Ngày hôm nay nhất định sẽ không dễ chịu. Hơn chín giờ, Giang Nam Đồng gọi điện thoại tới xác thực chỗ ăn cơm, cuối cùng còn nói đôi lời ngọt ngào, nghe xong trên mặt Thành Hạ có phần không được tự nhiên.

Thật vất vả bị mấy cô bạn hành hạ đến năm giờ chiều, cuối cùng Giang Nam Đồng cũng gọi điện thoại đến nói là chờ mấy cô ở cổng trường, còn lái chiếc Buick đó, lên xe Thành Hạ nhỏ giọng hỏi Giang Nam Đồng: “Phải đi xa sao? Bắt xe đi là được rồi, dù sao mọi người cũng không phải là người ngoài.”

“Tiền sĩ Giang, đây là xe của anh à?” Lâm Lâm hỏi.

“Của Hiệu trưởng Đới, anh ấy mượn.” Thành Hạ nói.

Lâm Lâm mặt kỳ quái: “Không đúng, Hiệu trưởng Đới là ‘chớ có sờ ta’, không phải ‘ba viên đạn’⁽²⁾.”

“‘Ba viên đạn’ là Hiệu trưởng Đới để phòng thân, cho nên mới mua ‘chớ có sờ ta’.” Thành Hạ nói, hai chiếc xe không được sao? Đại Kiến trúc sư, ôi, hai chiếc xe có là gì chứ.

Giang Nam Đồng cười: “Lát nữa muốn ăn gì thì ăn, đừng khách sáo.”

Hoàn hảo là trước đây anh không lái xe này đến trường chỉ để cho nó nằm ở garage, nếu không có lẽ lại bị Lâm Lâm điều tra ra, bây giờ thật là trách cha anh không có việc gì lại đi mua một chiếc xe tặng cho anh lúc anh đậu tiến sĩ.

“Không khách sáo, dĩ nhiên là sẽ không khách sáo. Nha đầu Thành Hạ này bắt cóc thân tượng của cả khoa chúng ta, lại còn giấu một ‘ánh dương’ Phương Bắc nữa chứ, thật sự không thể tha thứ.” Lâm Lâm nói.

Thành Hạ nghiêng người sang: “Ôi, chị dâu, chú ý đến hình tượng chút.”

Mấy người kia cũng cười.

Trên bàn ăn, mọi người ăn uống no nê liền ‘thăm vấn’ Giang Nam Đồng đủ hết, dĩ nhiên mà nói, so với tra hỏi Thành Hạ thì cũng đã văn minh hơn nhiều, dù sao nam nữ cũng có khác biệt, còn nữa Giang Nam Đồng nói thế nào vẫn là Trợ giảng, trong lòng mọi người vẫn có chút khoảng cách. Giống như là bức tranh Bồ Tát, dù chỉ treo ở đó thôi nhưng tự nhiên mọi người vẫn sinh ra cảm giác kính sợ.

Vẫn còn đang ăn, bỗng điện thoại Thành Hạ vang lên, lấy ra xem: “Tên Tiểu Thanh này muốn gì... Mọi người ăn đi, tớ đi nghe điện thoại.”

Cô đi ra ngoài, mấy người Lâm Lâm đều nhìn Giang Nam Đồng, trên mặt anh còn nở nụ cười nhạt.

“Thầy Giang, có vài người phản ứng chậm, nhưng là không có nghĩa là sẽ không phản ứng kịp nha.” Lâm Lâm nói.

“Cám ơn nhắc nhở, anh biết rồi, sau này vẫn hi vọng giúp một tay.” Giang Nam Đồng vẻ nhã nhặn lịch sự và có chút xa cách.

Thành Hạ đẩy cửa vào thấy mọi người đều nhìn, cô liền nhún vai: “Không có gì, không biết sửa tưới mua hiệu gì, một con heo chính cống, loại heo thoát ly thượng đẳng thú vị.”

“Coi cậu như mẹ cậu ta rồi, tuổi trẻ thời nay!” Chu Nhược Nhược nói.

“Coi tớ như bảo mẫu của cậu ta, thật là làm cho người ta coi thường mà.” Thành Hạ nói.

Ăn cơm xong Giang Nam Đồng đưa họ về trường, đến cổng trường, ba người bạn cùng nhau nói muốn tới quán nước mua nước trái cây rồi như một làn khói bỏ lại Thành Hạ.

Giang Nam Đồng thuận tiện tắt đèn trong xe, chỉ có ánh sáng đèn đường chiếu vào, Thành Hạ cũng không biết vì sao mặt của mình chợt nóng lên.

Có vật thể lạ đang di chuyển về phía mình, ah, không, dính chính lại, là tay của Giang Nam Đồng, hai bàn tay sát tới.

Cảm giác không giống với ngày hôm qua, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

“Cầu Cầu.” Giọng của Giang Nam Đồng mập mờ hơn bình thường.

Xong rồi, tụ huyết não, mao mạch trên mặt đều nứt vỡ.

“Chuyện gì?” Thành Hạ mắt nhìn thẳng phía trước, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp bên tai, không tự chủ lùi về phía sau.

“Báo cáo, anh muốn hôn em một cái.” Giang Nam Đồng nói, âm thanh rất quyến rũ.

“Ah, chờ một chút để trình duyệt đã, rồi sẽ nói lại cho anh biết kết...” Không nói tiếp.

Một đôi môi hơi lạnh dính vào gò má cô, xong rồi, sớm muộn gì cô cũng bị chảy máu não, sao chẳng có ai nói cho cô biết yêu đương là một công việc cực kỳ nguy hiểm vậy?

“Cầu Cầu, mặt của em nóng quá, có phải sốt không vậy?” Tay Giang Nam Đồng đặt ở trên trán cô.

“Không sao, có lẽ hơi hồi hộp chút, em đây mỗi khi hồi hộp mặt sẽ bị nóng lên đấy.” Thành Hạ nói, mắt vẫn nhìn về phía trước, trong lòng có chút ngọt ngào.

“Ha ha, vậy không thể làm gì khác hơn là tăng cường luyện tập.” Giang Nam Đồng lại dựa tới: “Nhiệm vụ kèm cặp luyện tập gian nan này giao cho anh đi.”

Đầu óc Thành Hạ lại hơi choáng váng, theo như lời Lâm Phóng thì là “Lại không có đầu óc rồi.” cô nói: “Nếu anh không phản đối, thì giao cho người khác cũng được.”

“Phản đối, phản đối kịch liệt!” Giang Nam Đồng liền ôm cô vào trong ngực, bàn tay còn vỗ nhẹ lưng của cô: “Sau này, tất cả mọi nhiệm vụ chỉ có thể giao cho mình anh thôi, Cầu Cầu, em phải biết rằng anh là ‘đơn vị thi công’ đã được kiểm tra qua tư cách, ‘công trình’ như em hãy giao cho anh làm sẽ yên tâm, luôn làm tròn trách nhiệm lại còn bao dịch vụ hậu mãi trọn đời.”

“Có thể trả lại hàng không?” Thành Hạ kéo dài “Không có tâm nhân” trong.

“Không được, chỉ có thể sửa chữa, nhưng nhất định không được trả lại hàng.” Giang Nam Đồng nói.

“A, người bán thật bá chủ ha!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười: “Khắp nơi chỉ có một người, không còn chi nhánh, hơn nữa chỉ phục vụ một khách hàng này thôi, may mắn không?”

“Ừ, thật sự may mắn không gì tả xiết.” Hai cánh Thành Hạ thử thăm dò, nhẹ nhàng ôm lấy hông của Giang Nam Đồng, một hồi lâu vẫn không có động tĩnh.

“Sao vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Thật là eo đó nha, ghen tỵ quá.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng dờ khóc dờ cười: “Dù sao thì bắt đầu từ hôm qua đều là của em rồi, em cứ tùy ý đi.”

Có lẽ lần này bởi vì Lâm Lâm quyết chí muốn làm “chị dâu” của Thành Hạ, cho nên cực kỳ bảo vệ cô em chồng, đầu tiên là phổ biến cho toàn Khoa biết quan hệ chân chính của Thành Hạ với bạn trai trước đây, tin tức vừa phát ra đã kinh động làm cho Tiểu Thanh nã pháo vào Thành Hạ pháo.

“Tớ đã nói rồi, đáng người như cậu vậy, chẳng có chút nữ tính nào sao cậu có thể tìm được bạn trai đẹp trai như vậy chứ, quả nhiên, thì ra là anh trai cậu.” Giọng Tiểu Thanh có chút mệt mỏi nhưng ác ý vẫn không giảm.

Thành Hạ cắn môi xoa huyết thái dương: “Biển, mắc mớ gì tới cậu.”

“Nhóc con, trước tiên tu luyện mình đến nơi đến chốn cho nữ tính chút rồi hãy nói! Đừng sĩ diện như vậy, còn tìm anh trai cậu giữ chức bạn trai, cậu xem, cuối cùng vẫn bị vạch trần phải không?” Tiểu Thanh tiếp tục nói, giọng nói có vẻ giễu cợt, làm cho người ta vô cùng muốn tóm lấy, đè xuống đánh cho một trận tơi tả.

“Vậy cậu chờ tớ mấy ngày để tớ tìm trai đẹp, để cho cậu ngậm miệng lại.” Thành Hạ nói.

“Aizz, tuổi trẻ thời nay!” Chu Nhược Nhược vẫn câu nói cũ.

Ghi chú:

1. Hoàn hảo đoạt ái: cầm dao nhảy vào cướp tình yêu của người khác, ám chỉ là người thứ ba.

2. Ba viên đạn: là logo của nhãn hiệu xe Buick.

Chương 30

Một tuần sau là nhóm sinh viên kiến trúc năm 3 đi kiến tập tại công trường thi công, cái gọi là kiến tập chính là thầy quản sinh đưa mọi người tới ngay công trường, chứng kiến thực tế quá trình thi công, còn phát cho mỗi người một chiếc nón an toàn màu vàng. Trở về phòng, các nữ sinh suy đoán ‘thứ đồ chơi’ này không biết mua bao nhiêu tiền, nghiên cứu xong rồi kết luận nhất định không phải loại 100 nghìn/5cái đó.

Ngày thứ nhất đi thăm công trường Ký túc xá, ngày thứ hai và ngày thứ ba thăm công trường nhà ở, mấy ngày này cũng đều thật tốt, ngày thứ tư đi thăm một tòa cao ốc Văn phòng, khi họ đang đi từ dưới lầu lên thì không biết ai phía trên không giữ được đồ đang thi công nên một khối vữa từ đâu đổ xuống, người tinh mắt mới thấy được, còn người đang đứng ở chỗ theo phương thẳng đứng của khối vữa đổ xuống thì không nhìn thấy, vẫn lộ đầu ra nhìn những công nhân đang tô tô trát trát vữa ở lầu một.

“Nhóc con...”

Có người hét với cô.

Thành Hạ quay đầu lại nhìn, Tiểu Thanh giống như con tinh tinh: một tay thì khua khua với cô một tay vừa chỉ lên trời.

Gì vậy chứ? Cho cậu ta sức lực để cậu ta ‘lên đồng’ à? Người này, thật nhàm chán, rồi tiếp tục quay đầu lại ngó dáo dác xem người ta trát vữa.

Thị giác chợt quay 90 độ, đồng thời còn có vật nặng đè lên người, thiếu chút nữa làm cô tắt thở.

“Cộp” một tiếng, một vật đập lên chiếc nón an toàn màu vàng rồi bắn ra, lăn trên mặt đất mấy vòng rồi dừng lại.

“Hạ Hạ, em không sao chứ?” Âm thanh quen thuộc, dùng sức ôm chặt cánh tay của cô.

“Không việc gì, Giang Nam Đồng, anh cũng không sao chứ?” Cuối cùng, tầm mắt Thành Hạ tìm đúng ánh mắt của Giang Nam Đồng, ở đó tràn đầy lo lắng, đại khái cho là mới vừa rồi cô bị dọa sợ choáng váng.

Các bạn học ba chân bốn cẳng đã chạy tới thấy cảnh tượng trước mắt cũng “Khụ khụ” hai tiếng.

“Nhóc con, cậu không sao chứ?” Tiểu Thanh chạy tới dùng sức lay Thành Hạ, hoàn toàn không thấy Giang Nam Đồng.

“Không chết được, đừng lay nữa.” Thành Hạ lườm Tiểu Thanh.

Vội vàng đỡ hai người dậy, ánh mắt của mọi người đều đảo qua lại giữa Giang Nam Đồng và Thành Hạ, chỉ có Tiểu Thanh kéo cánh tay Thành Hạ: “Đi, tớ công cậu đi bệnh viện.”

“Hạ Hạ, nghiêm trọng hơn sao?” Từ miệng Giang Nam Đồng rất dịu dàng phát ra.

Con người những người vây xem mở lớn có thể so được với chuông đồng, thấy thế Tiểu Thanh cũng nói lỏng tay: “Thầy Giang, thầy gọi bạn ấy là gì?”

“Hạ Hạ, sao vậy, không đúng sao? Hạ Hạ là bạn gái tôi.” Lời của Giang Nam Đồng nói ra như một chuỗi pháo nổ bắn tán loạn vào bọn Tiểu Ngưu Tiểu Mã phía sau này, Thành Hạ cũng muốn trốn đi nhưng tiếc rằng lại bị Giang Nam Đồng ôm vào trong ngực, lúc này chỉ còn cách cúi đầu vào trong ngực giả bộ ‘đà điều’.

“Nhóc con, cậu lại nhờ thầy Giang sắm vai bạn trai cậu à, không phải đã nói cậu hãy tu luyện đến nơi đến chốn cho thật nữ tính trước sao?” Tiểu Thanh nói.

Lập tức, bị Phương Ngưu đứng ở bên cạnh cậu ta bắm một cái.

‘Đà điều’ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cũng bốc lửa, ‘đà điều’ nở nụ cười, buồn rười rượi, tay cô ôm vòng quanh cánh tay kia: “Hứ, cậu cho rằng bạn trai

tớ cũng như cậu, ‘sớm nắng chiều mưa’, là người đàn ông chỉ tìm kiếm người có gương mặt xinh đẹp và hay đổi thay sao? Chính thức giới thiệu với cậu, bạn trai tớ - Giang Nam Đồng!”

Hiển nhiên, Tiểu Thanh bị tin tức này dọa cho ngây người, ngược lại Giang Nam Đồng lại rất phối hợp với Thành Hạ, chìa tay ra nói: “Xin chào, tôi là Giang Nam Đồng.”

Nhóm nữ sinh bên cạnh gào lên một tiếng, không biết ai đó còn kích động kêu một câu: “Đồng Đồng thật tuyệt, Đồng Đồng thật thắng!”

Tiểu Thanh lấy lại tinh thần, nhìn Giang Nam Đồng rồi lại nhìn Thành Hạ, sau đó bắt tay Giang Nam Đồng: “Em chỉ có thể nói, khiêu thẩm mỹ của thầy Giang thật đặc biệt.”

“Cậu...” Thành Hạ.

“Đối với khiêu thẩm mỹ của mình, tôi cực kỳ tự tin.” Giang Nam Đồng nói, vẫn nụ cười nhạt.

Suy đoán tiếp theo đương nhiên là tiếng thét chói tai của các nữ sinh, không biết lại cho là ngôi sao nào tới đây.

Tốt lắm, không cần Tiểu Thanh cậu nữa rồi, mặt Thành Hạ lại hơi ửng đỏ, sau mới nhớ ra bây giờ đang lúc kiến tập, Giang Nam Đồng không chỉ anh hùng cứu mỹ nhân còn gián tiếp thổ lộ tình cảm nồng nàn, má ơi, quá cảm động, đây chính là chỗ tốt thứ hai khi có bạn trai.

“Vậy sao? Thật hâm mộ tự tin của thầy.” Tiểu Thanh buông lỏng tay rồi nhìn về phía Thành Hạ: “Nha đầu thôi, sao không nói để cho ‘anh’ đây vui chứ.”

Xí, tự nhiên lại nhận người thân sao.

Hiển nhiên, trên đường về, không có nữ sinh nào tranh ngôi bên cạnh Giang Nam Đồng nữa rồi, đùa giỡn đuổi Thành Hạ tới ngôi, tuy đáng về Thành Hạ duy trì vẻ tự nhiên, nhưng chờ Giang Nam Đồng ngồi xuống ở bên cạnh cô, khẽ mỉm cười với cô lại lo lắng hỏi cô có cần phải đi bệnh viện kiểm tra không thì mặt của Thành Hạ chợt đỏ lên.

Mắt nhìn chăm chăm bốn chữ “Thi công an toàn” trên nón an toàn nghiên cứu mãi mà cũng không biết cuối cùng là kiểu chữ gì.

Các nam sinh ồn ào nói Giang Nam Đồng mời uống rượu nhưng bị Giang Nam Đồng bác bỏ, nói họ không tôn sư trọng đạo, tại sao có thể để thầy giáo mời uống rượu chứ, xe sắp về tới trường thì có một nam sinh kêu: “Thầy Giang, vậy bọn em góp tiền mời thầy và ‘cô’ uống rượu được chưa?”

Thành Hạ bị chữ “cô” làm cho choáng váng.

“Yên tâm, sẽ không để cho các em tiết kiệm đâu, chờ tới lúc tôi và ‘cô’ ấy kết hôn đưa bao tiền lì xì đi, người nào người nấy không được quyt nợ nha.” Giang Nam Đồng cười nói.

Cùi chỏ Thành Hạ nhẹ huých vào anh một cái, còn lấm mồm nữa... Kết hôn, nghĩ hay lắm, dễ dàng như vậy đấy, xem cô như cái trứng tùy tiện ném vào trong giỏ đồ ăn rồi xách về nhà ư.

Xe vào trường rồi dừng hẳn, Thành Hạ nhảy xuống xe đầu tiên, nhưng chạy chưa được bao xa đã bị kéo lại bên cạnh Giang Nam Đồng, còn có nam sinh cười cô: “‘Cô’ à, đừng để thầy Giang lại một mình chứ.”

Mọi người đàn đàn lũ lũ giải tán, chỉ còn lại Thành Hạ ôm cái nón an toàn cạnh Giang Nam Đồng.

“Đi thôi, ăn cơm, rồi về tắm nghỉ ngơi thật tốt.” Giang Nam Đồng rất tự nhiên dắt tay của cô đi về phía nhà ăn.

Đi tới nửa đường, vẫn một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên Thành Hạ hỏi: “Giang Nam Đồng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đối với anh chứ?”

Anh vừa tốt nghiệp ở lại trường, đang học tiến sĩ, nếu bởi vì điều này mà ảnh hưởng tới sự nghiệp tương lai thì cũng không hay.

“Em quên à? Anh còn ôm cả Hiệu trưởng Đới, có cây to này anh hóng mát là được, ai hắt nước cũng không dội được lên người anh, ngoan, yên tâm đi.” Giang Nam Đồng cười an ủi cô.

“Thật không có chuyện sao?” Thành Hạ vẫn có chút thấp thỏm.

“Nếu nói không sao thì đó là lừa em, cho nên...” Giang Nam Đồng nhìn cô, thấy Thành Hạ bắt ớn.

“Cho nên cái gì?”

“Cho nên chúng ta phải hạnh phúc tới khi đầu bạc, như vậy họ chẳng còn gì để nói cả.” Giang Nam Đồng nói.

Cùng sống tới lúc đầu bạc! Lời người thật quyến rũ.

Đến lúc đó, anh chính là ông Giang, còn cô chính là bà Thành, nghĩ tới đây, Thành Hạ không tự chủ liền cười.

Cùng sống tới già có vẻ cũng không tồi, vậy thì cố gắng lên.

Tuy nói “Có chuyện bạn trai gánh vác thay” là đặc quyền của phái nữ khi yêu, nhưng Thành Hạ chưa từng yêu, cho nên không biết mình được phép ngồi chờ thức ăn bung đến trước mặt như nữ hoàng, cô vẫn cầm khay tự mình đi mua đồ ăn. Mua một chiếc đùi gà, chợt nghĩ đến bây giờ mình đã “đùm đề” rồi nên lại mua thêm một chiếc nữa, đón nhận ánh mắt “ngưỡng mộ” của mọi người, bình tĩnh ngồi xuống.

Giang Nam Đồng cũng về tới, so với cô còn dữ dằn hơn, trong khay của anh có tới ba cái đùi gà lận.

Ý nghĩ đầu tiên của Thành Hạ là: Oa, cô có thể ăn hai chiếc đùi gà rồi!

“Cầu Cầu, em đói à?” Giang Nam Đồng hỏi cô.

Thành Hạ gật đầu liên tục, rất đói nha, cho dù không đói mà người thấy mùi thơm của đùi gà cũng đói thôi.

“Nhưng em đói tới nỗi ăn được bốn cái đùi gà sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

Bốn cái!!! Tự nhiên ánh mắt bay tới cái khay của anh, nói như vậy có nghĩa là hai phần ba chỗ đó cũng là của cô sao? Ôi!!!! Sức ăn của bạn trai cô cũng chỉ ở mức trung bình, thật là làm cho cô xấu hổ mà.

“Thật ra thì, bình thường em chỉ ăn một cái.” Thành Hạ nói.

“Thế này đi, hai cái này cho vào bịch mang về, buổi tối cho em ăn khuya, vừa hay trong phòng của anh có lò vi sóng, hâm lại là được rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Ăn khuya như vậy hơi quá có phải không? Bình thường cô ăn qua loa cái bánh bao là được.

“Không cần hâm lại, phiền lắm.” Thành Hạ nói.

“Đến lúc đó anh đưa qua cho em, bình thường mấy giờ em ăn khuya?” Giang Nam Đồng hỏi cô.

“Chín rưỡi.” Thành Hạ đáp, trong lòng sung sướng, sớm biết có bạn trai tốt thế này thì năm đầu tiên cô đã tìm rồi, tối thiểu không cần tự đến nhà ăn mua đồ ăn.

“Ừ, được. Ăn cơm đi.” Giang Nam Đồng nói.

Ăn xong hai chiếc đùi gà, Thành Hạ cảm thấy rất no bụng, ăn thịt calo cao hơn hẳn so với ăn cơm, làm cô hài lòng. Giang Nam Đồng đi xin túi nylon xách hai chiếc mang về.

Trở lại phòng, Thành Hạ không ngờ mình lại được hoan nghênh nhiệt tình như vậy - các nữ sinh khoa kiến trúc từng đợt từng đợt ùn ùn kéo đến hỏi thăm cô, ‘tám’ với cô nhiều chuyện không hề bỏ ích.

Chu Nhược Nhược và Lâm Lâm nhiệt tình rót nước cho mọi người, trong ly mỗi người đều thả một túi nhỏ Hồng Trà, Thành Hạ vừa tiếp nhận thăm hỏi vừa nhìn Hồng Trà của mình nhanh chóng tan ra, trái tim đang rỉ máu.

‘Tám chuyện’ tới tận tám giờ, cuối cùng cũng tổng cổ được cả đám, Thành Hạ trốn ra khỏi phòng gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng: “Anh đang ở phòng à? Anh có tiện không?”

Giang Nam Đồng nói thuận tiện, hỏi cô thì sao, sao nghe giọng mệt mỏi vậy, Thành Hạ vội nói không có việc gì, cuối cùng nói bạn gái thông cảm anh mấy ngày nay khổ cực nên không để cho anh chạy tới chạy lui, lát nữa tự cô tới ăn khuya, Giang Nam Đồng nói được, bất cứ lúc nào anh cũng nghênh đón Nữ hoàng.

Đến cổng khu nhà tiến sĩ, Giang Nam Đồng đang đợi cô, nói anh vừa xuống mua chút đồ thuận tiện đợi một lát. Vào tòa nhà, cô trực ban cười chào hỏi với Giang Nam Đồng rồi nói lên đi.

Có lẽ, phòng 608 bình thường rất kín chu, nhưng trên bàn sách Giang Nam Đồng bày một chồng tài liệu dày, còn có mấy quyển sách đang mở ở xung quanh máy vi tính, giống như anh đang đọc sách, cô tới có lẽ là không đúng lúc chẳng? “Anh đang đọc sách à? Lấy đũa gà đưa cho em là được.” Chính xác, tiến sĩ thì sao có thể rảnh rang đi dạo khắp nơi cùng với một sinh viên chính quy như cô vậy chứ.

“Thì ra em là vì đũa gà mới tới, thật đau lòng quá.” Giang Nam Đồng nói.

“Không phải là anh đang đọc sách sao, em ở đây cũng không giúp được gì, anh lại còn phải quan tâm tới em nữa, dù sao cũng không có chuyện gì, em đi về trước.” Thành Hạ nói, ah, đúng là có lò vi sóng thật, sao lần trước cô lại không thấy nhỉ.

“Cầu Cầu, em không biết có câu ‘Hồng tỵ thêm hương’⁽¹⁾ đọc sách đêm sao? Anh đang buồn, đọc sách một mình không hứng thú đấy.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Hai người đọc sách càng không thú vị, anh tự đọc đi, em ăn xong sẽ đi luôn.” Thành Hạ nói, quá kỳ cục, hai người ngồi cùng một cái bàn đọc sách, giống như tự học vậy.

“Cho em xem cái này trước này.” Giang Nam Đồng ấn cô ngồi xuống trước máy vi tính, còn mình thì di chuột mở nhiều tấm hình ra, thì ra là những tấm hình trong công viên hôm đó, nhưng tại sao lại như vậy chứ? “Anh làm photoshop hết hả?” Thành Hạ hỏi. Cô nhớ rõ là chỉ nhờ người chụp giùm hai tấm ảnh chung thôi, thế mà bây giờ tất cả toàn là ảnh chụp chung, chính xác mà nói là mỗi tấm đều là cùng hai người, mặc dù vị trí có khác biệt, cảnh vật cũng không giống nhau, ví như có tấm thì cô ngồi ở trên mặt trăng lưỡi liềm còn anh thì ở dưới đất ngửa mặt nhìn lên bầu trời... có nhiều sắc thái thần thoại: “Tấm này đẹp này, nếu trang phục cổ thì hay.”

“Hôm nào đi chụp.” Giang Nam Đồng tiếp lời rất ăn ý, tay vô tình đặt lên vai Thành Hạ.

“Còn cần phiên anh như vậy sao? Photoshop là được rồi, em chọn bối cảnh anh chỉnh sửa, em cảm thấy anh mặc trang phục cổ sẽ rất đẹp.” Đột nhiên, Thành Hạ cảm thấy hào hứng bùng bùng.

“Đương nhiên rồi, để trần cũng rất đẹp.” Giang Nam Đồng nói.

Ghi chú:

1. Hồng tỵ thêm hương: ý chỉ thư sinh thức đêm học bài, có người con gái thức cùng sẽ thêm hương.

Chương 31

Xem hình xong, Thành Hạ cũng chẳng biết làm gì, Giang Nam Đồng nói chưa tới chín rưỡi thì chưa được ăn khuya, không có cách nào Thành Hạ đành tới bên giá sách của anh cầm cuốn tiểu thuyết đọc, Giang Nam Đồng ngồi bên cạnh cô, một lúc thì mân mê máy vi tính một lúc lại lật tài liệu soạn.

Thành Hạ liếc đồng hồ treo trên tường, còn mười lăm phút nữa mới tới chín rưỡi, túm tay áo Giang Nam Đồng: “Có thể cho ăn chưa?”

“Đói rồi à?” Giang Nam Đồng cười hỏi.

Không đói lắm, nhưng muốn ăn xong rồi về, dù sao cũng hơn chín giờ rồi.

Giang Nam Đồng đứng dậy đi lục lọi ngăn tủ, trong chốc lát liền nhú mào, lăm bầm: “Sao lại không thấy chứ?”

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, một người anh em mặc quần sooc lăm bầm đi vào: “Ông Giang, cho tô mì nóng, sau đó đưa đến 61... a, có khách à, chào em, em tên là Thành Hạ hả? Đã nghe nói mà vẫn chưa được gặp.” Cười với Thành Hạ, Thành Hạ cũng cười với anh ta, ông anh thật đáng yêu, trắng mập giống như phật Di Lặc vậy, lại còn đi tới bắt tay một cái với cô, Thành Hạ chẳng biết làm sao, cô vẫn cho là chỉ có như tên Tiểu Thanh vậy mới thỉnh thoảng ‘chập mạch’ thôi.

Quay đầu lại, ông anh đó lại hỏi Giang Nam Đồng: “Tìm gì vậy? Có khách tới mà không nói một tiếng, người không lễ độ như vậy đấy.”

Thành Hạ tiếp tục choáng váng.

“Anh nhìn thấy tôi để đũa ở đây hả?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Chúng ta là bạn chí cốt, cũng không chê là cậu ăn thừa nên đã thay cậu giải quyết hết rồi, không cần quá cảm động đến rơi nước mắt đâu, không có gì, đều là anh em mà.” Ông anh trắng mập nói.

“Anh thật chết tiệt, ngày nào ăn cũng được sao lại ăn hôm nay chứ, đó là phần ăn khuya của Hạ Hạ, Hạ Hạ đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn không đủ no buổi tối sẽ không ngủ được.” Giang Nam Đồng nói như vậy.

Thành Hạ bất lực, muốn chui vào lò vi sóng cho rồi.

“Không việc gì, thật ra thì bữa tối em cũng ăn nhiều, bây giờ còn tức bụng đấy. Giang Nam Đồng, bọn anh có chuyện thì nói đi, em về trước, cũng không còn sớm nữa.” Thành Hạ nói, hôm nay cô tự tạo nghiệt mà, quả nhiên tự mình làm bậy thì không thể sống được.

“Em dâu, đừng như thế, ngược chết, em chờ chút, anh đi gom đồ ăn cho em, cả một lâu như vậy mà không thể có chút đồ ăn cho em sao, chờ đi, nhất định phải chờ...” tới chữ ‘chờ...’ đã ở ngoài cửa rồi.

Thành Hạ chỉ ra cửa, chớp mắt, tạm thời không biết nên biểu đạt suy nghĩ tình cảm thế nào.

“Em dâu...?! Thật mới mẻ ha ha...!” Thành Hạ cười gượng, thốt ra một câu như vậy, xong rồi, cô khỏi thoát rồi.

Giang Nam Đồng cười: “Có phải bị dọa rồi không? Không sao đâu, bởi vì họ độc thân quá lâu, tóm được bạn gái ai cũng chẳng giữ mồm miệng như thế đấy.”

“Nhát gan mà còn không bị dọa sao!” Thành Hạ hiển nhiên không nghe ra trọng điểm trong lời nói của Giang Nam Đồng.

“Vậy thì mặc kệ đi, chúng ta cứ thật tốt là được.” Giang Nam Đồng nói xong còn dặn dò thêm: “Lát nữa cho dù thấy ‘đầu trâu mặt ngựa’ gì cũng coi như là ảo giác nhé.”

“Em thấy em nên đi trước thì tốt hơn!” Thành Hạ nói, chờ được ‘đầu trâu mặt ngựa’ xuất hiện thì cô chỉ sợ thời gian nán lại sẽ lâu thôi.

Hành lang vốn đang yên tĩnh, chợt truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, còn có tiếng bạn bè gọi nhau nữa, cảm giác đó khiến Thành Hạ nhớ lại trong phim khi nhà nông có chuyện vui thì mọi người gánh gạo rồi bung trứng gà đến chúc mừng ấy.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa lễ phép: “Ông Giang, có ở đây không?”

Giang Nam Đồng cười siết chặt tay của cô sau đó đi mở cửa, cảnh tượng đó khiến Thành Hạ cảm thấy cuộc đời này sẽ thật khó quên.

Khó quên không phải là diện mạo, dù sao thì chín người mười tính mà, hướng chỉ thế giới này thật bao la, nhưng mấu chốt là ông anh đứng đầu tiên đó, thật ra thì không cần chính thức như vậy lại còn đi tất (vớ) nữa, kiếm luôn được hai chiếc màu sắc không giống nhau nhưng cũng không tha. Còn ông anh dáng cao đang cười đó nữa, thật là cảm ơn ông anh đã tới, nhưng đang tắm gội cũng chạy vội tới nên trên tóc vẫn còn đầy bọt, xác định sẽ không bị cảm chứ? Còn thêm ông anh mắt kính vẫn đang lằm bằm kia nữa, trong tay ông anh đang cầm gì thế? Vừa nói vừa bước vào, rồi để ngay trên bàn của Giang Nam Đồng một đồng hồ ăn, từ đường QQ rồi mì ăn liền, rồi mã não Sa Kỳ rồi còn nửa trái dưa hấu, một chùm nho, hai quả táo. Tóm lại, đầy đủ hết, cuối cùng có ông anh còn chậm rãi mang chai rượu xái đang kẹp dưới nách đặt lên bàn, rồi lại lấy từ trong túi ra một bao thuốc sông Hồng.

“Em dâu, hút một điếu nhé?” Ông anh này thông thả ung dung hỏi.

“Em không biết hút, anh cứ tự nhiên đi ạ.” Thành Hạ nói, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt. Trời ạ, thần tiên ơi, trong suy nghĩ của cô thì mấy người học tiến sĩ này sao lại giống người bình thường được, nhưng sao cũng hút thuốc lá chứ... Ông anh cũng rất tự nhiên, dựa vào bàn chậm rãi châm thuốc bắt đầu hút, chỗ này từ trên xuống dưới mù mịt khói thuốc, Thành Hạ nhìn mấy gương mặt lơ mơ, găng gượng trốn sau lưng Giang Nam Đồng.

Thuốc hút được một nửa thì nhóm người lại ùn ùn kéo đi, còn cố ý để cửa mở nói cho đỡ mùi thuốc lá.

“Những thứ này tốt để cho heo, Cầu Cầu, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài ăn.” Giang Nam Đồng nói.

“Không cần đâu, em không đói nữa, những thứ đó để các anh ấy mang về đi, nếu không coi chừng nửa đêm lại có người đói phát điên đấy.” Thành Hạ nói, nhìn những thứ đó trên bàn, có lẽ mở tiệm tạp hóa cũng được nữa.

“Yên tâm, chờ chúng ta vừa ra khỏi cửa là những thứ này sẽ thần kỳ biến mất. Đi thôi.” Giang Nam Đồng rất tự nhiên nắm chặt tay của cô kéo đi, quả nhiên rất nhiều bóng đen nhanh chóng quay lại, mà Giang Nam Đồng cũng không khóa cửa... Gió đêm hiu hiu, trong trường vẫn còn rất náo nhiệt, nói chuyện tình cảm rồi luyện tập thể thao rồi đi lại cho tiêu hóa sau khi ăn tóm lại rất náo nhiệt, Giang Nam Đồng dặt tay của cô, Thành Hạ cảm thấy mọi người nhìn nên hơi ngượng ngùng, luôn có ý định rút lại để giữ một khoảng cách an toàn.

“Cũng đã chính thức rồi, đây là phúc lợi bình thường của anh, đừng tước đoạt chứ.” Giang Nam Đồng nói, vẫn không buông tay.

“Cảm giác thật kỳ quái, giống như trẻ sinh đôi dính liền vậy ấy.” Thành Hạ nói, mắt còn nhìn bốn phía như tên trộm.

“Anh lại thấy rất tốt.” Giang Nam Đồng nói, rồi chợt nhớ tới chuyện sáng nay: “Cầu Cầu, còn sợ không?”

“Không việc gì, ngược lại, đầu anh không có cảm giác choáng váng chứ?” Thành Hạ hỏi, sao mà lại đập chính xác lên nón an toàn của Giang Nam Đồng như vậy.

“Có.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Vậy chúng ta đi bệnh viện đi.” Thành Hạ nói, không biết sao cô lại hằm hừu thế, còn liên lụy đến bạn trai nữa.

“Bệnh viện không trị được.” Giang Nam Đồng thu lại khuôn mặt tươi cười, giọng điệu cũng nghiêm túc.

Xong rồi, coi như “Dịch vụ hậu mãi” suốt đời rồi, trong lòng kết luận Giang Nam Đồng là ‘đồ dễ vỡ, cầm nhẹ - để nhẹ’, về sau cần cẩn thận hơn, đàn ông cũng không nhất định da dày thịt béo hơn so với cô.

“Á?! Phải làm sao bây giờ?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng liền cúi người xuống gần tai cô nói thảm đôi câu, lập tức Thành Hạ đỏ mặt, một cái tay nhàn rỗi khác vỗ một cái vào bụng Giang Nam Đồng: “Anh thử làm em sợ một chút coi!”

Cái gì vậy, còn “Ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng dĩ nhiên vui vẻ chóng mặt rồi”.

“Đã man.” Giang Nam Đồng nói.

“Ừ, có ý kiến sao?” Thành Hạ cao giọng.

“Không có, rất tốt.” Giang Nam Đồng cười.

Ăn khuya, Giang Nam Đồng nói đi ra tiệm bánh ngọt ở cổng trường, Thành Hạ vốn là không đói, hơn nữa lại giữ vững lập trường “Tiết kiệm để trả tiền vay” nên kiên quyết không đi, cuối cùng ăn tô miến chua cay ở nhà ăn, lúc Giang Nam Đồng đưa cô về tới cửa ký túc xá thì rất nhiều đôi uyên ương cũng đang lưu luyến không nỡ chia tay, đúng là Thành Hạ sợ bị nhìn thấy nên chạy vào nhanh như một làn khói.

Bây giờ là lúc đánh răng rửa mặt nên người đến người đi trong hành lang, Thành Hạ trốn vào trong phòng vẫn nghe bên ngoài thỉnh thoảng truyền tới một câu “Ôi, Thành Hạ về chưa?” “‘Cô’ Giang đi đâu rồi chứ? Hò hẹn sau hoàng hôn sao?”

‘Cô’ Giang... Thật là bá đạo.

Lúc đêm khuya vắng người, Thành Hạ lặng lẽ đi rửa mặt, cảm giác mình giống như kẻ trộm vậy, đã yêu đương thì vẫn nên ít xuất hiện thôi, nghĩ đến điều do tên ngốc Tiểu Thanh kia, nếu cậu ta phản ứng nhanh một chút thì Giang Nam Đồng cũng không bại lộ rồi. Tiếng chuông chói tai chợt vang lên, Oh my God, là của cô. Thành Hạ ba chân bốn cẳng chạy về phòng muốn nhìn xem kẻ nào nửa đêm động kinh, đột nhiên lại thấy lóe lên hai chữ “Tiểu Thanh”.

Cầm điện thoại lao ra khỏi phòng tìm nơi yên tĩnh nhất: “Quái gở thật, đêm hôm khuya khoắt cậu bị chuột rút à? Chết rồi mà!”

“Không phải là anh đây quan tâm chuyện lớn cả đời của em sao. Nhóc con, em được Giang Nam Đồng theo đuổi khi nào vậy?” Tiểu Thanh cười hì hì.

“Cậu hãy học để mà xuất ngoại đi, trông nom nhiều việc không đâu như vậy làm gì?” Thành Hạ nói, mới ban ngày đương nhiên làm thân, giờ còn trơ tráo xưng “anh” nữa chứ.

“Ah, tính khí nhóc con rất nóng nảy, còn nói chuyện với anh trai thế nữa, nhưng đừng nói với bạn trai như vậy nha, đàn ông đều thích dịu dàng đấy.” Tiểu Thanh vẫn cười hì hì.

“Ông Tiểu, nếu ông rảnh rồi thì đi ngủ đi. Ánh mắt như ông vậy tôi cũng không nói gì đi, nhưng ông còn không biết xấu hổ trông nom tôi nữa, hừ, cúp đây, bye bye.” Thành Hạ cúp điện thoại chuyển sang chế độ im lặng rồi trở về phòng.

Thích dịu dàng, lại nói, ai không dịu dàng ấy.

Bởi vì tình yêu bị bại lộ, gần nửa tháng sau đó Thành Hạ nhận được ánh mắt thăm tra của nhiều người, làm cho cô cảm giác mình giống như con mèo nhỏ đáng yêu được cưng chiều vậy.

Cũng may, chuyện gì cũng thời điểm thôi, đoạn “Tình yêu thầy trò” này tuy có người không coi trọng nhưng đa phần các bạn học đều chúc mừng, anh Lý Hàm Trúc thì nói thế này: “Anh nói này Thành Hạ, sao em lại thấy anh không hợp nhỉ, cùng với thầy Giang còn không hợp bằng cùng với anh đây, à, còn nữa, sau này em đừng khiêu vũ cùng thầy Giang nhé, đến lúc đó giẫm hư giày da thì chỉ tốn tiền nhà tụi em mà thôi.”

Thành Hạ đem đoạn văn này thuật lại cho Giang Nam Đồng nghe, Giang Nam Đồng nói: “Không sao, đến lúc đó anh sẽ không mang giày.”

“Thế nhờ giẫm lên chân anh thì sao?” Thành Hạ hỏi.

“VẬY thì em phải chăm sóc, thuốc thang chứ sao!” Giang Nam Đồng nói.

Hay là thôi đi, khiêu vũ một lần phải chăm sóc một trăm ngày, một năm cứ trôi qua như vậy ư.

Chương 32

Căn hộ của Giang Nam Đồng được trang trí nội thất với tiến độ tốc hành, mỗi lần Thành Hạ đi theo Giang Nam Đồng đến xem đều có ngạc nhiên nhỏ, nhìn phương án mình thiết kế thoáng đãy mà đã biến thành sự thật hiện ra ở trước mắt, Thành Hạ rất có cảm giác thành tựu.

“Thiết kế căn hộ cũng rất thú vị ha.” Các công nhân hôm nay không tới, Thành Hạ sờ chỗ này một cái, nhìn chỗ kia một chút.

“Ừ, nhìn thành phẩm sẽ rất có cảm giác thành tựu. Thật ra thì, phương hướng này không tồi, thích hợp với phụ nữ, không cần ngoài gió trong mưa.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghiêng đầu: “Anh kỳ thị giới tính! Phụ nữ thì sao? Phụ nữ cũng không phải là hoa trong nhà kính, bọn em cũng có thể chống lại phong ba, thử thách vậy!”

“Nha đầu ngốc, không phải sợ em mệt mỏi sao.” Giang Nam Đồng sờ sờ đầu của cô.

“Ha ha, làm chuyện mình thích thì sẽ không mệt.” Thành Hạ nói. Thiết kế một căn hộ nhỏ đã có cảm giác thành tựu như vậy, nếu như thiết kế cả một tòa chung cư có lẽ sẽ xuất hiện nhiều hưng phấn lắm.

“Ừ, em thích là tốt rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Chỉ chớp mắt đã hết tháng mười một, lại sắp cuối năm tới nơi rồi, thành phố S mùa đông năm nay hơi lạnh, còn có mấy đợt tuyết rơi nhỏ. Thành Hạ nhớ tới chuyện năm thứ nhất đi trượt tuyết cùng Lâm Phóng, gọi điện thoại cho Lâm Phóng, giọng anh có vẻ hơi khàn, nhưng trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm.

“Lâm Phóng, anh bị cảm à? Giọng nói sao như dùng giấy nhám mài qua vậy.” Trong phòng không có ai, Thành Hạ nằm trên giường ôm túi sưởi điện, trên chăn bày ra một quyển sách.

“Chỉ bị cảm một chút thôi, Hạ Hạ, em đang làm gì đây?” Lâm Phóng hỏi.

“Đang áp đấy. Trong phòng lạnh quá, trong chăn còn ấm áp chút, thật nhớ hơi ấm ở nhà nha.” Thành Hạ nói.

“Ha ha, vậy thì về sớm chút đi, ở nhà thật là nóng, ngày ngày đều phải mở cửa sổ cho thoáng mát đấy.” Lâm Phóng cười nói.

“Kết quả thì sao? Bị cảm phải không? Đây chính là làm người không thể huênh hoang đấy, hiểu không?” Thành Hạ hừ hừ hai tiếng.

“Tiểu tổ tông dạy rất phải, ‘tiểu nhân’ sẽ ghi nhớ trong lòng.” Lâm Phóng nói xong ho hai tiếng.

“Uống thuốc chưa vậy? Có muốn đi truyền nước biển không? Nói mẹ làm cho anh chút đồ dễ tiêu, trong Hồng Lô Mộng người ta đã nói rồi, nhịn đói hai ngày thanh lọc cơ thể là được.” Thành Hạ nói.

“Em quên anh trai em là thầy thuốc sao?” Lâm Phóng hỏi.

“Thầy thuốc là chữa bệnh cho người khác. A, đúng rồi, Lâm Phóng, anh mau khỏe lên, chờ em về chúng ta đi Liên Hoa Sơn trượt tuyết đi, đã hai năm em không đi rồi.” Thành Hạ nói, mặc dù khả năng rất lớn là vẫn ngã te tua, nhưng loại hứng thú đó ở nơi khác thì không có.

“Ừ, được! Lại ngã lộn nhào cũng đừng kêu ca với anh là đau cánh tay rồi đau chân đấy.” Lâm Phóng cười nói.

“Ừ, biết rồi, sao lại hẹp hòi như vậy, không phải là để cho anh xoa bóp bả vai và chân, là em đây có lòng tốt huấn luyện anh trước, tương lai anh phục vụ chị dâu em sẽ thuận lợi hơn sao.”

Thành Hạ chợt nhớ, nhiều chuyện: “Này Lâm Phóng, về nhà em có thể gặp được chị dâu tương lai chứ?”

“Đó chỉ là truyền thuyết thôi, còn xa vời lắm. Được, có chuông cửa rồi, có lẽ là cô chúng ta tới.” Lâm Phóng nói, Thành Hạ nghe được cả tiếng dép.

“Bà ấy tới làm gì? Ghét! Cúp máy đây, đừng có nói với ‘bà ấy’ là em... em ghét ‘bà ấy’ nhé.” Thành Hạ cúp điện thoại.

Bữa môi, không phải cô không tôn trọng bề trên, mà thật sự là từ khi cô còn nhỏ, bà ấy đã không vui vẻ với cô và mẹ của cô rồi, nói chuyện thì cũng châm chọc khiêu khích, khi còn bé không có chuyện gì còn nhéo khuôn mặt cô, theo Lâm Phóng nhớ và kể lại, thì cô khóc đến nổi mũi dãi tèm lem, la khóc khiến ba Lâm phải đuổi bà cô đi ra ngoài.

Mặc dù trời lạnh nhưng cũng không cản được mỗi tối Giang Nam Đồng đều đưa cô đi ăn khuya nhiệt tình, Phương Ngu nói khuôn mặt nhỏ bé của Thành Hạ

cũng tròn được chút, mặc dù Thành Hạ không cảm thấy thể trọng là chuyện gì lớn, nhưng cũng không muốn mỡ thành đống, vì thế giảm một nửa phần ăn khuya, một nửa cho Giang Nam Đồng ăn, Giang Nam Đồng cũng không từ chối, mỗi lần ăn đều trực tiếp dùng đôi đũa của cô.

Ngược lại, Thành Hạ lại hơi ngại, lần nào cũng lấy thêm một đôi đũa và một cái chén, Giang Nam Đồng nói không nên tăng lượng công việc của cô bán hàng nên cứ làm theo ý mình.

Căn hộ đã trang trí nội thất xong, đang thông gió cho thông thoáng, cứ cách hai ngày Giang Nam Đồng đưa cô đến, thời gian hạn hẹp thì lại mượn “xe của sếp Đới”, thời gian thoải mái thì hai người lại lên xe buýt lác lư từ từ đi.

“Cầu Cầu, hôm nào chúng ta đi chọn đồ gia dụng.” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng.” Thành Hạ vẫn đi bộ khắp nơi, đột nhiên cảm thấy dưới lòng bàn chân ấm áp liền ngồi xổm xuống sờ sờ sàn nhà: “Oa, anh lót hệ thống sưởi dưới sàn sao?”

“Ừ, nếu không mùa đông sẽ lạnh.” Giang Nam Đồng nói.

“Mở điều hòa là được rồi, dùng gas chi phí rất cao.” Thành Hạ nói, có vẻ không khí thành phố H càng ngày càng ấm, ngồi trực tiếp dưới đất, thật đúng là ấm áp.

“Máy điều hòa không khí hơi nóng không đều, hướng chỉ mở máy điều hòa không khí nhiều không tốt.” Giang Nam Đồng cũng ngồi xổm đối diện cô: “Thế này so với không khí ấm không khác biệt lắm chứ?”

“Ừ, mùa đông có thể ngủ trên đất nha.” Thành Hạ nằm thử, quả nhiên rất thoải mái: “Nhà em mặc dù sàn nhà không ấm lắm, nhưng tiểu khu có lò sưởi nên mở trong phòng rất ấm, em và Lâm Phóng thường chơi đồ chơi điện tử trên sàn.”

“Sau này chúng ta cũng có thể như vậy.” Giang Nam Đồng nằm xuống bên cạnh cô, kéo cửa phía ban công lại rồi ôm Thành Hạ vào trong ngực, cảm thấy thân thể cô chột cứng đờ.

“Sàn ấm còn rất nóng nữa!” Trong đầu Thành Hạ chỉ có thể nhớ tới những lời này, con người cô xoay chuyển.

“Ha ha, Cầu Cầu, nếu em căng thẳng sẽ không cảm nhận được đâu.” Giang Nam Đồng cười.

“Ai cho anh ôm em, đã liên tục nhắc nhở rồi...” Mấy chữ cuối cùng rất nhỏ.

“Cầu Cầu!”

“Gì?”

“Nhắc nhở em, là anh muốn hôn em.” Giang Nam Đồng nói xong cầm tay của cô đưa lên miệng mình hôn một cái.

Thành Hạ cảm thấy có một dòng điện từ mu bàn tay chạy tới tứ chi, giống như điện cao thế vậy. Dòng điện còn chưa biến mất, thì Giang Nam Đồng đã nhẹ nhàng bay qua thân thể của cô để cô và anh mặt đối mặt.

Được rồi, cô biết những người yêu nhau gặp nhau sẽ hôn, Giang Nam Đồng đã cho cô thời gian hơn hai tháng để thích ứng rồi, hôn thì hôn đi, sớm muộn gì cũng phải hôn, nhưng... thật căng thẳng à nha!

Mặt của Giang Nam Đồng đang từ từ đến gần, mang theo nụ cười mỉm.

Hôn lên trán, sau đó là mũi, mắt, làm Thành Hạ ngửa ngáy không nhìn được cười, hơi thở Giang Nam Đồng cũng tới rất gần.

Hai chóp mũi đụng vào nhau, mắt nhìn nhau, lông mi Giang Nam Đồng rất dài, lông mày đen rậm, mắt mặc dù không phải mắt hai mí nhưng nhìn cũng là rất thư thái, đúng, chính là cảm giác hài lòng.

Bốn cánh môi cứ tự nhiên chạm vào nhau như thế, như có chút ngưng ngừng, chạm khẽ một cái rồi rời đi - sau đó lại chạm vào nhau.

Đôi môi đàn ông hóa ra là như có dòng điện vậy.

“Cầu Cầu!”

“Hà?”

“Lúc hôn thì nên nhắm mắt lại.”

“Em muốn nhìn một chút!”

“Nhìn bằng cảm nhận ấy.” Nói xong, tay che mắt của cô lại.

Một đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng tiếp xúc thân mật với đôi môi mềm của cô, mặc dù trong đầu Thành Hạ trống rỗng, nhưng cô vẫn muốn suy nghĩ xem dùng cái gì để hình dung loại cảm giác này.

Ah! Là ăn thạch trái cây! Vào buổi chiều mùa đông, hai người nằm đối diện ăn thạch trái cây hơn nửa ngày.

“Cầu Cầu!”

“Hà?”

“Lần sau, trước khi hôn có thể không cần báo cáo không?”

“Lần sau rồi nói!” Thành Hạ trở mình một cái ngồi dậy nói đi toilet, đỏ mặt giống như than trong bàn ủi vậy.

Trong toilet, không biết ai lại chuẩn bị chiếc gương này chứ? Thật là, muốn giả vờ như không nhìn thấy cũng không được, rửa tay qua loa, len lén liếc mình trong gương, chưa bao giờ phát hiện đôi môi mình có thể như vậy, oa, đỏ tươi nha! Xoa xoa cho khuôn mặt bớt đỏ chút mới ra ngoài: “Đi thôi, hệ thống sưởi sàn nhà quá nóng, đi ra ngoài cho mát mẻ chút.” Tay chân vừa luống cuống mặc áo khoác vừa quàng khăn quàng cổ.

“Cầu Cầu, nút áo cài sai chỗ rồi.” Giang Nam Đồng vừa cười vừa cài lại nút áo khoác cho cô, rồi lại đem khăn quàng cổ thắt cho cô một kiểu đẹp mắt mới đóng cửa sổ khóa cửa đi.

“A, đúng rồi, lần đó đến xem nhà vẫn quên đưa chìa khóa cho anh, sao anh không nhớ lấy lại.” Thành Hạ lấy từ trong túi ra hai chiếc cái chìa khóa đưa cho anh.

Giang Nam Đồng cầm lấy chìa khóa, từ trong túi mình cũng lấy ra một cái móc khóa rất đẹp, kiểu một cô gái dang cánh tay trái ra, là loại chất liệu inox phổ biến, cẩn thận lấy từng cái chìa khóa một móc vào, sau đó đem chùm chìa khóa này bỏ vào tay Thành Hạ: “Khóa A, B. Còn cái kia không có tác dụng.”

“Em không muốn.” Thành Hạ rút tay về, cô cầm chìa khóa nhà anh để làm gì, cũng chưa ‘là gì’ mà.

“Cầu Cầu, không phải đưa cho em! Là nhờ em giữ gìn anh.” Giang Nam Đồng cười.

“Mang về đưa cho mẹ anh là được, người lớn tuổi thường cẩn thận.” Thành Hạ nói.

“Mẹ anh còn quá bất cẩn ấy chứ, khóa ở nhà cũng đã thay bốn lần rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ lắc đầu một cái, vẫn không được.

“Ha ha, được rồi, cùng lắm thì mất anh sẽ thay khóa là được.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ gật đầu.